Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (dziesiąta izba)

z dnia 12 lutego 2025 r.*

Służba publiczna – Personel ESDZ – Wynagrodzenie – Dodatki rodzinne – Dodatek edukacyjny – Artykuł 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego – Wniosek o zwrot wydatków na żłobek i na edukację – Decyzja odmowna

W sprawie T-17/24

UL oraz inni skarżący, których nazwiska zostały wymienione w załączniku[1], których reprezentowali A. Guillerme, T. Bontinck i F. Patuelli, adwokaci,

strona skarżąca,

przeciwko

Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ), którą reprezentowali R. Coesme, S. Falek i T. Payan, w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

SĄD (dziesiąta izba),

w składzie: O. Porchia, prezes, M. Jaeger i L. Madise (sprawozdawca), sędziowie,

sekretarz: H. Eriksson, administratorka,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 października 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok[2]

1 W skardze na podstawie art. 270 TFUE skarżący – UL i sześć innych osób fizycznych, których nazwiska wymieniono w załączniku – wnoszą, po pierwsze, o stwierdzenie nieważności decyzji Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych (ESDZ) zawartych w wiadomościach elektronicznych

* Język postępowania: francuski.

[1] Wykaz pozostałych skarżących został załączony jedynie do wersji doręczonej stronom i podmiotom wskazanym w art. 55 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

[2] Poniżej zostały odtworzone jedynie te punkty wyroku, których publikację Sąd uznał za wskazaną.

z dnia 15 lutego, 23 marca, 27 kwietnia, 2 maja, 5 maja i 8 maja 2023 r. (zwanych dalej „zaskarżonymi decyzjami"), które zostały do nich skierowane w odpowiedzi na ich wnioski dotyczące kwoty dodatku przewidzianego w art. 3 ust. 2 załącznika VII do Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem pracowniczym") na dzieci pozostające na utrzymaniu poniżej piątego roku życia (zwanego dalej „dodatkiem A"), a po drugie, o ustalenie ich uprawnienia do tego dodatku na dzieci poniżej piątego roku życia w wysokości obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego i z uwzględnieniem wyjątkowych okoliczności charakteryzujących ich sytuację.

Okoliczności powstania sporu

2 Skarżący są urzędnikami i pracownikami ESDZ na stanowiskach w Stanach Zjednoczonych i Zjednoczonym Królestwie. Złożyli oni wnioski dotyczące wysokości dodatku A, o który mogli się ubiegać na swoje dzieci poniżej piątego roku życia. W zaskarżonych decyzjach ESDZ ustosunkowała się do tych wniosków.

3 Skarżący złożyli zażalenia na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego, twierdząc zasadniczo, że kwota dodatku A powinna zostać obliczona zgodnie z zasadami określonymi w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Owe zażalenia zostały oddalone decyzjami z dnia 29 września 2023 r.

4 W decyzjach oddalających zażalenia ESDZ wskazała w szczególności, że art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego ustanawia dla urzędników i pracowników pełniących służbę w państwie trzecim specjalny system dotyczący wyłącznie kwoty dodatku edukacyjnego przewidzianego w art. 3 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego na dzieci pozostające na utrzymaniu w wieku powyżej pięciu lat (zwany dalej „dodatkiem B"), a nie wysokości dodatku A. Wobec tego, zdaniem ESDZ, w przypadku urzędników i pracowników, których dzieci nie ukończyły pięciu lat, instytucje są prawnie zobowiązane do wypłaty dodatku A wyłącznie na warunkach przewidzianych w art. 3 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.

5 W decyzjach oddalających zażalenia uściślono, że ESDZ, korzystając ze swojej autonomii instytucjonalnej, postanowiła jednak zastosować „w drodze analogii" art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego do urzędników i pracowników pełniących służbę w państwie trzecim mających dzieci w wieku od trzech do pięciu lat. Tym samym, zgodnie z tym podejściem, uznanym za „bardzo hojne", zainteresowani urzędnicy i pracownicy korzystają, oprócz dodatku A, z przywileju nazywanego przez ESDZ „instytucjonalnym uzupełnieniem zwrotu" (zwanym dalej „uzupełnieniem instytucjonalnym"). W związku z tym urzędnicy i pracownicy pełniący służbę w państwie trzecim mogą uzyskać zwrot kosztów poniesionych w związku z wychowywaniem dzieci w wieku od trzech do pięciu lat, w granicach pułapu określonego „w duchu" art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, zgodnie z zasadami określonymi przez ESDZ w dokumencie wewnętrznym zatytułowanym „EU Delegations' Guide – Education allowances" (zwanym dalej „przewodnikiem dla przedstawicielstw").

6 ESDZ podnosi w decyzjach oddalających zażalenia, że w ten sposób umożliwiła swoim urzędnikom i pracownikom skorzystanie z przywileju wykraczającego poza to, co przewiduje ścisłe stosowanie regulaminu pracowniczego. Wyjaśnia ona jednak, że dysponuje szerokim zakresem uznania przy określaniu zasad, zgodnie z którymi wykorzystuje budżet przeznaczony

na wydatki nieobowiązkowe. ESDZ uważa w związku z tym, że z uwagi na ten szeroki zakres uznania w celu określenia pułapu uzupełnienia instytucjonalnego mogła swobodnie zastosować art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego jedynie częściowo.

Żądania stron

7 Skarżący wnoszą do Sądu o:

– stwierdzenie nieważności zaskarżonych decyzji;

– uznanie ich prawa do dodatku A na dzieci poniżej piątego roku życia w wysokości obliczonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, przy uwzględnieniu wyjątkowych okoliczności ich dotyczących;

– obciążenie ESDZ kosztami postępowania.

8 ESDZ wnosi zasadniczo do Sądu o:

– oddalenie skargi;

– obciążenie skarżących kosztami postępowania.

Co do prawa

W przedmiocie żądania stwierdzenia nieważności

[…]

W przedmiocie zarzutu pierwszego

10 W zarzucie pierwszym skarżący kwestionują przyjętą przez ESDZ wykładnię, zgodnie z którą dodatek A jest wyłączony z zakresu stosowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego.

[…]

15 W załączniku VII do regulaminu pracowniczego określono zasady dotyczące wynagrodzenia i zwrotu kosztów. Sekcja 1 tego załącznika obejmuje w art. 1–3 przepisy dotyczące dodatków rodzinnych.

16 Artykuł 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, w brzmieniu mającym zastosowanie do sporu, stanowi, co następuje:

„1. Z zastrzeżeniem warunków określonych w ogólnych przepisach wykonawczych urzędnik otrzymuje dodatek edukacyjny w wysokości poniesionych przez niego rzeczywistych wydatków na edukację, maksymalnie do kwoty w wysokości 311,65 [EUR] miesięcznie na każde dziecko pozostające na jego utrzymaniu, w rozumieniu art. 2 ust. 2 niniejszego załącznika, o ile dziecko skończyło pięć lat i regularnie uczęszcza w pełnym wymiarze godzin do płatnej szkoły podstawowej lub średniej bądź uczelni wyższej […].

2. Dla każdego dziecka pozostającego na utrzymaniu w rozumieniu art. 2 ust. 2, które ma mniej niż pięć lat i jeszcze nie uczęszcza regularnie i w pełnym wymiarze godzin do szkoły podstawowej lub średniej, wysokość tego dodatku ustala się na 112,21 [EUR] miesięcznie […]”.

[…]

19 Zgodnie z art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego:

„Na warunkach określonych przez organ powołujący urzędnik otrzymuje dodatek edukacyjny w celu pokrycia rzeczywiście ponoszonych kosztów kształcenia, który jest wypłacany po przedstawieniu przez urzędnika rachunków. Z wyjątkiem przypadków uznanych za wyjątkowe przez organ powołujący dodatek ten nie przekracza wysokości trzykrotności podwojonej kwoty maksymalnego dodatku edukacyjnego”.

[…]

21 W tym względzie należy przypomnieć, że wykładnia przepisu prawa Unii wymaga uwzględnienia nie tylko jego brzmienia, lecz także kontekstu, w jaki on się wpisuje, oraz celów aktu, którego ów przepis stanowi część. Geneza przepisu prawa Unii może również zawierać elementy istotne dla jego wykładni [zob. wyrok z dnia 25 czerwca 2020 r., A i in. (Turbiny wiatrowe w Aalter i Nevele), C-24/19, EU:C:2020:503, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo].

22 Należy również przypomnieć, że przepisy prawa Unii uprawniające do świadczeń pieniężnych należy interpretować w sposób ścisły (zob. podobnie wyrok z dnia 18 lipca 2017 r., Komisja/RN, T-695/16 P, niepublikowany, EU:T:2017:520, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo).

23 Co się tyczy brzmienia art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, przepis ten uściśla, że określony w nim dodatek przeznaczony jest na pokrycie „rzeczywiście ponoszonych kosztów kształcenia”, że jest wypłacany „po przedstawieniu przez urzędnika rachunków” oraz że z wyjątkiem przypadków uznanych za wyjątkowe dodatek ten nie przekracza wysokości określonego pułapu. Z samego brzmienia art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego wynika zatem, że przepis ten nie może mieć zastosowania do dodatku A, który jest dodatkiem ryczałtowym, którego wysokość jest stała dla wszystkich beneficjentów i nie zależy od kosztów poniesionych przez nich na kształcenie dzieci. W konsekwencji w sytuacji gdy art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego stanowi o „wysokości trzykrotności podwojonej kwoty maksymalnego dodatku edukacyjnego”, ewidentnie odnosi się do dodatku B, który pokrywa wydatki na edukację poniesione przez beneficjentów tego dodatku w granicach miesięcznego pułapu.

24 Na poparcie swojej wykładni skarżący podnoszą, że ryczałtowa kwota, o której mowa w art. 3 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, „stanowi »maksymalną« wysokość w rozumieniu art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego". Wykładnia ta nie jest jednak zgodna z brzmieniem tych przepisów. Z uwagi bowiem na zwyczajowe znaczenie tych pojęć w języku potocznym termin „wysokość", który odsyła tutaj do kwoty pieniężnej o dokładnie określonym poziomie, nie może zostać uznany za synonim lub równoważnik wyrażenia „maksymalna [wysokość]", które opisuje górną granicę, której nie można przekroczyć.

25 Skarżący utrzymują ponadto, że pojęcie „kosztów kształcenia" należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono również koszty żłobka i świetlicy. Jednakże argument ten, który dotyczy wyłącznie pojęcia „kosztów kształcenia", nie może w żadnym razie podważyć analizy, zgodnie z którą art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, który odnosi się do dodatku mającego na celu pokrycie rzeczywiście ponoszonych kosztów kształcenia, po przedstawieniu przez urzędnika rachunków i w granicach wysokości, która może zostać przekroczona jedynie w przypadkach uznanych za wyjątkowe przez organ powołujący, nie może dotyczyć dodatku A, który jest wypłacany w kwocie ryczałtowej.

26 Z powyższego wynika, że analiza brzmienia art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego przemawia za wykładnią, zgodnie z którą jedynie dodatek B wchodzi w zakres stosowania tego przepisu.

27 Co się tyczy wykładni kontekstowej, skarżący podnoszą, że art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego należy przeanalizować w związku z art. 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Podnoszą oni w tym względzie, że w wyroku z dnia 14 grudnia 2017 r., Trautmann/ESDZ (T-611/16, niepublikowanym, EU:T:2017:917, pkt 53) Sąd podkreślił, że art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego zawiera przepisy szczególne, stanowiące odstępstwo od art. 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego w odniesieniu do urzędników pełniących służbę w państwie trzecim.

28 Sąd stwierdza, że w ramach analizy kontekstu, w jaki wpisuje się art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, należy wziąć pod uwagę art. 3 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, ponieważ pierwszy z tych przepisów wprowadza w odniesieniu do urzędników i pracowników pełniących służbę w państwie trzecim normy, które częściowo odbiegają od norm przewidzianych w drugim z tych przepisów. W tym względzie należy przypomnieć, że art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego stanowi, że urzędnikowi przysługuje „dodatek edukacyjny w celu pokrycia rzeczywiście ponoszonych kosztów kształcenia". Brzmienie tego przepisu powtarza zatem brzmienie art. 3 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, który stanowi, że „urzędnik otrzymuje dodatek edukacyjny w wysokości poniesionych przez niego rzeczywistych wydatków na edukację". Okoliczność, że prawodawca Unii posługuje się podobnymi terminami w celu określenia dodatku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, i dodatku wymienionego w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego potwierdza wykładnię, zgodnie z którą ten ostatni przepis stosuje się wyłącznie do dodatku, o którym mowa w art. 3 ust. 1 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, czyli dodatku B. I odwrotnie, art. 3 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego, który dotyczy dodatku A, jest sformułowany w sposób odmienny zarówno od art. 3 ust. 1, jak i art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Artykuł 3 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego odnosi się bowiem do „dodatku", który zresztą nie został wyraźnie określony jako „dodatek edukacyjny", i przewiduje, że dodatek ten jest wypłacany w oparciu o ryczałtową

miesięczną kwotę. Wypłata tego dodatku ryczałtowego oznacza, że dodatek ten, w przeciwieństwie do dodatku B, nie jest przeznaczony na pokrycie rzeczywistych kosztów poniesionych przez danego urzędnika lub pracownika w związku z kształceniem dziecka.

29 Co się tyczy genezy art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, skarżący wskazują, że załącznik ten został wprowadzony rozporządzeniem Rady (Euratom, EWWiS, EWG) nr 3019/87 z dnia 5 października 1987 r. ustanawiającym przepisy szczególne i stanowiące odstępstwo mające zastosowanie do urzędników Wspólnot Europejskich pełniących służbę w państwie trzecim (Dz.U. 1987, L 286, s. 3). Skarżący podnoszą, że wówczas regulamin pracowniczy przewidywał jedynie wypłatę dodatku B. Przepisy dotyczące dodatku A zostały bowiem wprowadzone do regulaminu pracowniczego rozporządzeniem Rady (WE, Euratom) nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniającym regulamin pracowniczy oraz WZIP (Dz.U. 2004, L 124, s. 1). Skarżący podkreślają, że w tekście tym nie użyto wyrażenia „dodatek przedszkolny", które znajdowało się początkowo we wniosku dotyczącym rozporządzenia Rady zmieniającego regulamin pracowniczy oraz WZIP [COM(2002) 213 wersja ostateczna]. Wywodzą oni stąd, że prawodawca Unii postanowił nie dokonywać rozróżnienia między „dodatkami edukacyjnymi" a „dodatkami przedszkolnymi" i że w związku z tym dodatek A stanowi dodatek edukacyjny, podobnie jak dodatek B.

30 Argument ten jest jednak niewystarczający, aby stwierdzić, że prawodawca Unii, poprzez dodanie do regulaminu pracowniczego przepisów zawartych w art. 3 ust. 2 załącznika VII, uznał, że stworzony w ten sposób dodatek wchodzi w zakres stosowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. W pierwszej kolejności okoliczność, że dodatek A nie został zakwalifikowany jako dodatek przedszkolny w ostatecznie przyjętym tekście, nie wystarcza bowiem do uznania, że prawodawca Unii zamierzał w odniesieniu do tego dodatku stosować do urzędników i pracowników zatrudnionych w państwie trzecim odstępstwa przewidziane w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. W drugiej kolejności, jak podnosi ESDZ, przy przyjmowaniu w 2004 r. przepisów zawartych w art. 3 ust. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego nie dokonano zmiany art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Jak podkreśla ESDZ, brak zmiany art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego można interpretować w ten sposób, że w odróżnieniu od dodatku B prawodawca Unii nie zamierzał ustanawiać szczególnych i stanowiących odstępstwo warunków przyznawania nowo utworzonego dodatku ryczałtowego urzędnikom i pracownikom pełniącym służbę w państwie trzecim.

31 Wreszcie, w odniesieniu do celów art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, skarżący powołują się na preambułę rozporządzenia nr 723/2004, a w szczególności na jego motywy 26 i 27, które stanowią, odpowiednio, że dodatek edukacyjny należy zbliżyć do rzeczywistego poziomu wydatków oraz że konieczna jest reforma systemu dodatków rodzinnych w celu poprawy sytuacji rodzin, a w szczególności sprostania trudnościom rodziców małych dzieci.

32 Na wstępie należy przypomnieć, że art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego nie pochodzi z rozporządzenia nr 723/2004 ani nie został zmieniony tym rozporządzeniem. W konsekwencji artykuł ten nie może być interpretowany w świetle motywów tego rozporządzenia.

33 Ponadto cele przypomniane w pkt 31 powyżej nie mogą potwierdzić wykładni art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego, za którą opowiadają się skarżący. Po pierwsze, cel polegający na zbliżeniu dodatku edukacyjnego do poziomu wydatków dotyczy jedynie dodatku B, ponieważ dodatek ten, w przeciwieństwie do dodatku A, przeznaczony jest na pokrycie wydatków

na edukację ponoszonych przez urzędników i pracowników do określonego pułapu. Po drugie, o ile prawodawca Unii zamierzał realizować cel polegający na poprawie sytuacji rodzin, a w szczególności rodziców małych dzieci, o tyle z motywu 27 rozporządzenia nr 723/2004 wynika, że cel ten dotyczy całego systemu dodatków rodzinnych i nie odnosi się konkretnie do dodatków A i B. W każdym razie cel ten, wyrażony w sposób ogólny, nie może wystarczyć do stwierdzenia, że prawodawca Unii zamierzał przewidzieć, iż urzędnicy i pracownicy pełniący służbę w państwie trzecim mogą korzystać z dodatku A na warunkach innych niż warunki mające zastosowanie do urzędników i pracowników zatrudnionych w Unii.

34 Skarżący powołują się również na preambułę rozporządzenia nr 3019/87, która wskazuje, że „należy ustanowić przepisy szczególne dotyczące urzędników pełniących służbę w państwach trzecich ze względu na szczególne warunki życia". Jednakże o ile z preambuły tej wynika, że prawodawca Unii miał na celu dostosowanie w niektórych aspektach przepisów regulaminu pracowniczego mających zastosowanie do urzędników pełniących służbę w państwie trzecim, o tyle z brzmienia takiego ogólnego celu nie można wyciągnąć żadnego wniosku co do zakresu stosowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego.

35 Skarżący powołują się również na wyrok z dnia 25 października 2018 r., PO i in./ESDZ (T-729/16, EU:T:2018:721). Jednakże w tej sprawie Sąd dokonał wykładni art. 15 zdanie drugie załącznika X do regulaminu pracowniczego, a w szczególności użytego w nim pojęcia „przypadków uznanych za wyjątkowe". Sąd nie wypowiedział się natomiast w kwestii, czy dodatek A wchodzi w zakres stosowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego. W tym względzie należy zauważyć, że spór przedłożony Sądowi w tej sprawie dotyczył wyłącznie uprawnienia do dodatku B. Wyrok ten nie pozwala zatem na wyciągnięcie żadnego wniosku w odniesieniu do stosowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego do urzędników i pracowników pełniących służbę w państwie trzecim i otrzymujących dodatek A.

36 Ponadto, jak utrzymują skarżący, Sąd zauważył, że jednym z celów realizowanych przez art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego jest to, aby urzędnicy pełniący służbę w państwie trzecim byli traktowani w sposób niedyskryminacyjny w porównaniu z urzędnikami pełniącymi służbę w Unii, jeśli chodzi o bezpłatną edukację ich dzieci (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2018 r., PO i in./ESDZ, T-729/16, EU:T:2018:721, pkt 68, 97). Jednakże cel polegający na uniknięciu dyskryminacji urzędników zatrudnionych poza Unią nie uzasadnia sam w sobie interpretowania art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego w ten sposób, że przepis ten ma zastosowanie zarówno do dodatku A, jak i dodatku B. Ponadto należy zauważyć, że Sąd przyjął, iż w celu dokonania wykładni art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego należy również wziąć pod uwagę cel prawodawcy Unii polegający na uniknięciu sytuacji, w której nadmierne wydatki obciążają budżet ESDZ, z czego Sąd wywiódł, że przy stosowaniu zdania drugiego tego artykułu ESDZ ma prawo uwzględnić ograniczenia budżetowe (zob. podobnie wyrok z dnia 25 października 2018 r., PO i in./ESDZ, T-729/16, EU:T:2018:721, pkt 70, 72). Tymczasem uwzględnienie takiego celu nie może potwierdzić wykładni, za którą opowiadają się skarżący, która prowadziłaby do przyjęcia szerokiego zakresu stosowania rozpatrywanego przepisu.

37 Z powyższego wynika, że analiza brzmienia, kontekstu i genezy art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego przemawia za wykładnią proponowaną przez ESDZ, zgodnie z którą jedynie dodatek B wchodzi w zakres stosowania tego przepisu. Ponadto analiza celów realizowanych przez prawodawcę Unii nie pozwala na poparcie odmiennej wykładni, za którą opowiadają się skarżący. Wreszcie należy zauważyć, że ta ostatnia wykładnia prowadziłaby do przyjęcia

szerokiego zakresu stosowania rozpatrywanego przepisu, co pozostawałoby w sprzeczności z zasadą przypomnianą w pkt 22 powyżej, zgodnie z którą przepisy prawa Unii uprawniające do świadczeń finansowych powinny być interpretowane w sposób ścisły.

38 W świetle całości powyższych rozważań art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego należy interpretować w ten sposób, że przewidziane w nim szczególne zasady dotyczące urzędników i pracowników pełniących służbę w państwie trzecim mają zastosowanie wyłącznie do dodatku B, a nie do dodatku A.

39 W konsekwencji, wbrew temu, co twierdzą skarżący, z artykułu tego nie wynika żaden obowiązek przyznania przez ESDZ jej urzędnikom i pracownikom dodatku A na podstawie norm przewidzianych w art. 15 załącznika X do regulaminu pracowniczego.

[…]

41 Wynika z tego, że zarzut pierwszy należy oddalić.

[…]

Z powyższych względów

SĄD (dziesiąta izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) UL i pozostali skarżący, których nazwiska zostały wymienione w załączniku, pokrywają, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ).

Porchia Jaeger Madise

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 12 lutego 2025 r.

Podpisy